

МИЛЕ МАРКОВСКИ
ЗЕМНИТЕ ПРИКЛЮЧЕНИЯ
НА РИБАТА С ОЧИЛА

chitanka.info

Какво се намери в джоба ми?

Тъмна тъмнина. И много тих глас:

— Момче, ти ли си Рамче?

Уплашено се озърнах:

— Аз съм.

— И си тръгнал към Слънцето, нали?

— Да.

— Моля ти се, помогни ми? — Тихият глас бе по-разтревожен от моя.

— Нищо не виждам. Кой ми говори?

— Помогни ми. Скрий ме. После всичко ще ти обясня — молеше треперещият глас.

— Къде да те скрия?

— Не знам... В джоба, в джоба! — Гласът съвсем онемя.

— Влизай?

Почувствувах как някакво същество се мушна в джоба ми и там се притаи.

Наблизо до мен разпознах тичащи крачки. Не мина много време и дойдоха двама задъхани. Единият бе с батерия, другия държеше тавичка.

— Къде се скри?

— Накъде отиде?

— Видя ли я?

— Не мина ли оттук?

— Нали това е петата гора?

Освети ме батерията. Въпросите спряха, когато рекох:

— Чакайте бре, хора. По-спокойно. Нищо не разбирам.

— Видя ли я? — попитаха същевременно.

— Кого?

— Рибата, рибата — отново запяха в дует.

— Каква риба ви се привижда?

— Нищо не ни се присънва. Видяхме я. Рибата видяхме.

— Как може: риба на сухо?

— И ние това се питахме, но рибата беше пред нас и разговаряхме. И тя търсеше съвети — каза човекът с тавичката.

— Риба... Съвети...

— Точно така — рече батерията, — изпращал я морският цар. Казал ѝ, че на земята животът бил по-красив, отколкото в морето. Тя се интересуваше дали земните жители могат да приемат морските обитатели. И докато умувах какво да направя, защото бях умрял от страх, моят приятел бе приготвил тавата. Но рибата забеляза и изскочи през прозореца. Напразно тичахме след нея.

— Ех, каква риба беше — вайкаше се този с тавата.

— Да си призная и аз съм гладен — рекох, — но никаква риба не съм виждал. И всичкото това ми се струва, че е измислена приказка.

— Не е!

— Истина е! — рече батерията.

— Истина е! — потвърди тавата.

— Бях си в стаята — продължи човекът с батерията, — решавах кръстословица, когато се появи рибата с чадър и с очила. Покашля се и свали очилата си: „Идвам по поръчение на морския цар... Разбрах, че вие сте добри хора, и рекох да ви попитам дали знаете къде се намира петата гора.“

— Каква гора? — попитах я, треперейки от студ.

— Петата.

— Сигурно е след четвъртата.

— Как мислите: ще се съгласят ли хората да приемат морските жители?

— Как да ви кажа... — започнах, без да зная какво да ѝ отговоря.

— Добре, добре. Значи, казвате, че петата гора е зад четвъртата?

И докато така разговаряхме, и докато моят приятел, облизвайки се, приготвяше тавата, Рибата сякаш почувствува нещо нередно, отвори чадъра и като парашутист изхвъркна през прозореца.

— Ех, каква вечеря щеше да стане! — оплакваше се човекът с тавата.

— Ех! Ех! — пъшкаташе батерията.

— Ех! — казах аз.

Повъртяха се, още малко се повъртяха. Душеха по тревата. Осветяваха заспалите дървета. Не откриха никаква следа.

Пожелаха ми добър път и оплаквайки своята зла съдба, си отидоха.

Почаках още малко за всеки случай и когато се уверих, че наистина си бяха отишли, ударих се по джоба.

Рибата изскочи.

— Благодаря ти! Благодаря ти!

В същност тя ми благодари три хиляди пъти, ако не бяха и повече.

После ми разказа за своите земни приключения и как ме е намерила точно в петата гора, където наистина бях.

СПАСЕНИЯТ СПАСИТЕЛ

След многодневно и многонощно пътуване, намерих се на брега. Първият, когото срещнах, беше спасител от морския плаж.

Аз съм възпитана и културна риба. Затова дълбоко се поклоних:

— Добър ден или добър вечер — не знам. Прощавайте, все още не съм свикнала със земните порядки, затова не знам дали е ден, или вечер, и точно затова...

Спасителят, както си стоеше и както ме гледаше втренчено, взе лека-полека да побелява и... припадна.

Какво му стана — не знам, но някак си трябваше да му помогна. Първо с изкуствено дишане. После му ударих няколко шамара.

Разбрах, че е здрач. На брега нямаше никой, който да ми помогне. Продължих с изкуственото дишане и с шамарите.

По едно време той се осъзна, безмълвен и уплашен. Приличаше на риба, която не знае да говори.

Вярно е: хората мислят, че рибите са неми. Но отпреди една година у нас се откриха училища по човешки език.

Вече много риби говорят и в това няма нищо чудно.

Но както и да е.

— Сънувам ли? — тихо рече спасителят.

— Как ще сънувате? Нали сте на плаж и говорите с мен — пратеника на морския цар. Малко ви прилоша. Може би получихте слънчев удар.

Той се надигна, но когато още веднъж ме погледна, тупна на пясъка.

— Нещо се случва с мен. Привиждат ми се странни неща.

— Нищо ви няма, съвсем нищо ви няма! — И за да го уверя, че наистина нищо необикновено не се е случило, продължих: — Виждате ли ме?

Бавно вдигна ръка, потри очи:

— Да, виждам, виждам.

— Наистина ли?

— Да.

— Какво — да? Да, че виждате, или да, че не виждате?

Спасителят изпъшка.

Смрачи се. Слънцето ходеше на плаж. Прелетяха чайки. Те дори не ме забелязаха. Може би защото бях до спасителя, или пък затова, че никога не бяха виждали риба на сухо.

Както и да е.

Спасителят още веднъж ме погледна с мътен поглед:

— Кой си ти?

— Представител на морския цар. Той ме изпрати да попитам дали хората...

— Ти риба ли си?

— Да, и в това няма нищо чудно. Потомък съм на австралийската...

Спасителят скочи и побягна като подгонен от рой оси. След малко вече не се виждаше. Умислена под плажния чадър, аз се попитах:

„Аз ли бях спасител, той ли бе?“

Слънцето все още се къпеше. Брегът бе самотен. Бях тъжна.

ТРЕНИРОВКАТА НА ДЕТЕТО, КОЕТО...

Толкова много дъжд се лееше, че дори и самият дъжд недоумяваше откъде беше намерил толкова капки.

Скитах по улиците. Всички бяха с чадъри и очи, които гледаха надолу. В същност улиците бяха чадърени.

Но както и да е.

Под една стряха стоеше дете без чадър, свило глава между рамената.

— Здравей, юнак!

То дори не ме погледна.

— Казвам добър ден, добър дъждовен ден!

Момчето малко нацупи устни.

— Ти не знаеш ли да говориш?

— Не!

— Е, най-сетне продума...

— Не!

— Добре — не. Но ще ми помогнеш ли? Аз съм пратеничка на морския цар. Иначе потеклото ми е от австралийската риба...

— П-с-с-с-т!

Недоумявах.

— Край! — каза детето. — Здравей. Аз съм Асен. Имах тренировка. Всеки ден по един час се уча на мълчание. Всички ме упрекуват: — Много говориш!

В часовете:

— Престани да говориш!

На улицата:

— Ама че бърливо дете!

Затова сега по няколко часа мълча като риба. Учителката ми задава въпрос, аз си трая.

— Няма ли да отговаряш?

Мълча.

— Онемя ли?

Мълча.

— Ще ти пиша двойка!

Мълча.

„Ха да видим — казвам си — кой е по инат!“

Но това не са твои работи. Хайде, слушам те, каква помощ търсиш?

— Аз съм риба.

— Виждам. И?

— Пратеничка съм на морския цар. Иначе потеклото ми е от австралийската риба дипноа, която някога е живяла и на сухо, и във вода.

— Досега нищо интересно — равнодушно каза Асен.

— Изпраща ме морският цар да узная дали земните жители ще ни приемат, и въобще да видя...

— Само това ли е?

— Това е.

— Да тръгваме?

Дъждът полека намаляваше и след време спря. Чадърите изчезнаха. Небето изсипа няколко кошници жълти конфети. Те се оглеждаха в локвите вода. Детето подскачаше. След него и аз.

ПРИ ВЪЛШЕБНИКА И КАКВО ЗНАЕ ЕДНО ОБИКНОВЕНО ЖЪЛТО КАНАРЧЕ

Минавахме край рибен ресторант. За малко щеше да се случи нещастие.

На вратата стоеше готвач с бяла престилка и сякаш дремеше.

Но точно когато наближихме, той ме сграбчи. Стегна ме за врата, и очите ми побеляха.

— Пусни я веднага! — застрашително рече Асен.

Пръстите на готвача малко се поотслабиха.

— Не виждаш ли, че рибата е специална! Освен това тя изпълнява дипломатическа мисия.

— От два дни нищо не съм стотвил. Клиентите негодуват!

— Не ме интересува! — рече Асен. — Рибата е необикновена и ако продължаваш да я стягаш — може да се самоубие. Ти тогава ще отговаряш за нейната преждевременна смърт. И когато се надигнат нейните братя и сестри, и когато пристигнат в твоя ресторант, къде ще избягаш, а? Ясно ли ти е?

Готвачът ме пусна. Дойдох на себе си. Асен ме хвана подръка и сърдито промълви:

— Какви хора! Все за ядене мислят!

Детето започна да подскача. И аз след него.

Излязохме от града. Озовахме се в градина. Пееха птици. Слънчевите лъчи се спускаха и се катереха по жълти нишки. По пътеките имаше светло-тъмни квадрати. Пристигнахме до малка къщурка.

— Тук сме! — тържествено каза Асен.

Един бял петел подхвана чадъра ми. Над входа стоеше бухал. Не ни забеляза. Попаднахме в малка стая.

На едната стена, в голяма клетка, весело пееха канарчета. Най-жълтото между тях се обади:

— Добре дошли! Вълшебникът ви очаква!

С благородно движение взе две саби. Едната я хвърли на друго канарче. Танцуваха красив балет. Звънтяха сабите като разностранен капчук.

На края на танца двете канарчета дълбоко се поклониха и размахаха крилца.

На отсрещната стена се виждаше тъмно петно.

— Канарчетата са вълшебни — пошепна ми Асен.

— Заповядайте — подкани ни сърдечен глас. Вратата срещу нас се отвори.

Една котка ми подаде лапа за поздрав. В дъното на стаята седеше старец с бяла коса и черна брада. Едната стена излъчваше светлина, другата — тъмнина.

Движихме се на границата между двете.

Старецът ни покани да седнем. Две канарчета поднесоха сироп. Тържествено се отдалечиха. Едното, заставало в тъмнината, беше златисто, другото — спряло се в светлината — чернееше.

Не бях още отворила уста и Вълшебникът махна с ръка:

— Знаем, знаем... Но не мога да ти помогна.

Канарчетата смениха местата си. Светлината и тъмнината сториха същото.

— Много чудеса съм сътворил, но дали морските жители трябва да идват на земята — наистина не знам. Сега съм зает с други неща. Ето канарчетата, които играеха балет със саби, са моето последно творение. Ще ги подаря на децата. За всяко дете по едно канарче. Вижете! — Вълшебникът показа с ръка.

На светлата стена се появи черен квадрат. В него се виждаше дете и канарче. Канарчето пееше, детето слушаше. Така няколко минути. После черният квадрат изчезна. Нямаше го и канарчето, и детето.

— За тези няколко минути детето научи всичко!

— За училище ли? — Асен бе нетърпелив.

Вълшебникът се изсмя.

— За тези няколко мига детето научи цялата математика от съществуването ѝ до днес. За следващите минути друго канарче ще го научи всичко за физиката. И така... Само за един ден едно дете ще знае всичко, което човечеството знае досега.

— Та това е!...

— Та това е!...

— Представете си: дете на девет или десет години и... знае всичко. Ако живее седемдесет години, то ще може такива работи да открие, такива неща да постигне... А сега ме оставете. Уморен съм — рече Вълшебникът, стана, но като че ли се размисли.

Запали един косъм. Появи се още един вълшебник.

Вторият, който имаше бяла брада и черна коса, отговори:

— Съжалявам, но не мога... Но мога да я посъветвам: през петата гора тази нощ ще мине големият герой Рамче. Той е тръгнал към Слънцето. А Слънцето е най-големият вълшебник. Може би то ще помогне на рибата.

В тишината двамата вълшебници ми подадоха две камъчета.

— Ако ти потрябва нашата помощ, удари камъче в камъче.

Благодарих. Сбогувахме се. На изхода Вълшебникът подари едно канарче на Асен. Детето в миг изчезна. Обърнах се. И къщурката я нямаше.

Другото ти е известно.

Избягах от тези с батерията и тавичката. Видяха ми се добри хора, но както и да е.

Рибата въздъхна и се провикна:

— Рамче, приятелю!

И млъкна. Очите ѝ бяха насълзени.

Великодушно я потупах по рамото.

— Ще те взема! — тържествено ѝ обещах. — Заедно ще дирим пътя към Слънцето!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.